

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 9281

Doknr.
318060

Dato
26-10-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 24. september 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 750 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Charlotte Broman Mølbæk (SF).

Spørgsmål nr. 750:

”Mener ministeren, at man i medfør af servicelovens § 112 skal bevilge støtte til en special benprotese til en borger, hvis det er forudsætningen for, at denne kan deltage i fritidsaktiviteter, som f.eks. løbetræning, eller er borgeren udelukkende henvist til at søge støtte via servicelovens § 100 til dækning af ”merudgifter”? Mener ministeren endvidere, at det er rimeligt at henvise aktive borgere med et handicap til servicelovens § 100 om merudgifter, hvis de f.eks. har brug for en benprotese til ca. 80.000 kr. for at kunne deltage i løbetræning?”

Svar:

Alle mennesker skal naturligvis inden for lovgivningens rammer have den hjælp, der ud fra en konkret og individuel vurdering modsvarer deres samlede hjælpebehov.

Det afgørende er, at hjælpen skal gøre det muligt at leve en tryk tilværelse i hverdagen, og det betyder, at hjælpen skal kompensere for de varige følger af den enkeltes funktionsnedsættelse, så man i videst muligt omfang kan klare sig i sin daglige tilværelse. Der vil som en konsekvens heraf kunne opstå situationer, hvor nogle vil opleve, at visse behov ikke kan dækkes inden for lovgivningens rammer. Det må vi også være ærlige omkring.

De nuværende afgrænsninger i lovgivningen i forhold til støtte til hjælpemidler og merudgifter er udformet, så de samlet set skal sikre borgerne den fornødne hjælp i deres dagligdag. Formålet med lovgivningen og rammesætningen af den er i mine øjne skruet fornuftigt sammen.

Der kan i dag ydes støtte til hjælpemidler, hvis hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne. Den afgrænsning giver kommunerne mulighed for at tage konkrete og individuelle hensyn i forhold til den enkeltes samlede hjælpebehov i hverdagen.

Ankestyrelsens principmeddelelse 8-19 fastslår, at idrætsudstyr ikke kan bevilges som et hjælpemiddel efter serviceloven, da udstyr til fritidsaktiviteter ikke i væsentlig grad afhjælper de varige følger af borgerens nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad letter den daglige tilværelse.

Det betyder helt konkret, at kropsbårne hjælpemidler, fx sportsproteser, ikke kan bevilges som et hjælpemiddel. Merudgifter til deltagelse i fritidsaktiviteter og udstyr hertil vil efter en konkret vurdering kunne dækkes som en merudgift. Den afgræns-

ning, mener jeg fortsat, er fornuftig, og derfor ser jeg ikke behov for at ændre på reglerne.

Med venlig hilsen
Astrid Krag